

VÁŽENÍ PŘÁTELE VENKOVA A SPOLKOVÉHO ŽIVOTA,

máte chvilku se zastavit, na tři čtyři minuty? Psali jsme Vám nedávno, na konci Vánoc, a ono už je to více než čtvrt roku. Tenkrát jsme slyšeli povzdechy *Tak, a je po svátcích*. Nyní jsme prožili velikonoční hod i pomlázku a slyšíme opět povzdechy *Tak, a je po svátcích*. Kdo si na ně po třech týdnech vlastně vzpomene? Na něco se těšíme, pak to najednou přijde, rychle si to odžijeme a s povzdechem a dobrovolně to ztratíme. Zjistíme, že to vlastně nebylo ono. Tak snad příště! Je to škoda. Vánoce i Velikonoce přece nejsou jen dva tři sváteční dny, jejich poselství je mnohem hlubší než se zdá.

Ono totiž o slova sváteční je poslední dobou nějaká nouze. Všude slyšíme nadávky a stížnosti a nerozlišujeme mezi dobou určenou ke slavení a zamyšlení a dobou k práci. Čteme nicneříkající sdělení o blbosti, která mají opět na někoho ukázat. Všechno je slité do jednoho časového celku, jako bychom už neuměli rozlišovat, že zrovna nyní se to nehodí. Nebo, že se to vůbec nehodí. Čas vánoční i čas velikonoční přitom pomyslně spojuje jeden fenomén. Je to cesta. Jedna vede k životu, druhá ke smrti. A v obou je naděje. Když kráčeli tři králové za hvězdou, šli ke kolébce s dítětem. Když kráčely dvě Marie, a po nich dva apoštolové, rozbřeskem Bílé soboty, našli prázdný hrob. Na konci příběhu s kolébkou je smrt. Na konci příběhu s hrobem je život. Takový paradox, nemyslíte?

Na venkově plynul čas vždy jinak než ve městě. Podřizoval se prastarým zvykům a křesťanským tradicím. Co nám z nich však do dneška zbylo? Obdivujeme, jak se umějí starat o svou kulturu a historii jinde, přitom tu svou jsme si nechali na spoustě míst dobrovolně vzít. Je to ztráta nedozírné hodnoty. Jen se vesele bavit, to nestačí. Nesmyslné nálepkování zvyků v kontextu současných kulturních válek nás navíc vzdaluje od jejich podstaty. S příměsí technického vnímání světa je to hazard s ukotvením nás samotných, ale i našich potomků. Nevzchopíme-li se, budeme-li nadále věřit tomu, čemu bychom věřit neměli, doplatíme na to všichni. Zvláště, když ti, co mají moc, si uzurpují patent na pravdu.

Proto náš spolek již devátým rokem připomíná obyčejně venkovského roku v rámci svého projektu *Naše tradice*. Víme, že je to třeba. Udržujeme zavedené, pomalu zavádíme i nové. Letos se nám podařilo uskutečnit poprvé vynášení Morany, k němuž přišel podnět od našich sousedek. Hned napoprvé se to vydařilo, sešly se nás skoro čtyři desítky, využili jsme k tomu blatské kroje a cestou po vsi zpívali lidové popěvky. Navázali jsme užší spolupráci s Jihočeským muzeem v Českých Budějovicích jako odborným garantem, pořizování krojů dlouhodobě konzultujeme s Blatským muzeem v Soběslavi. Této spolupráce jsme využili také o letošním Velkopátečním řehtání, do jehož průvodu přišlo zatím nejvíce účastníků. U kapličky jsme si řekli, proč si vlastně Velký pátek připomínáme. Ukřížování. Odlétání zvonů do Říma. Na konci, večer, každý dostal velkopáteční nitku. Věnovaly nám je členky Národopisného sdružení při Jihočeském muzeu, za což jim patří upřímné poděkování. Velký pátek není jen další bezejmenný den volna v kalendáři. Nyní už to víme.

Těší nás, že se lidové tradice pomalu daří zavádět i v Hůrkách. Že se o naší vesnici začíná hovořit i v okolí. Že o nás vědí ti, kteří se o dění na vesnicích zajímají na odborné úrovni. Od začátku letošního roku jsme uspořádali úspěšnou přednášku a besedu, uklidili jsme naši vesnici a věnovali se lidovým zvykům. Pokud byste se chtěli k projektu *Naše tradice* zapojit spolu s námi, budeme moc rádi. Máte-li nápad na zavedení nějakého dalšího zapomenutého zvyku, o který byste stáli, dejte nám vědět. Věřte, stojí to za to.

Než začnou samotné Vánoce, připravujeme se na ně o adventu. Vánoční svátky jsou sice jen tři, ale období Vánoc pak trvá ještě několik dní. Než začnou samotné Velikonoce, připravujeme se na ně o postu. Velikonoční svátky jsou sice jen dva, ale období Velikonoc trvá sedm neděl. Vánoční a velikonoční přípravy, vlastní oslavy i jejich následné zažití tak dohromady mají nějaké tři měsíce. My si z nich na rozdíl od našich předků bereme sotva pět dní. Tak řekněte sami, není to škoda?

Přejeme všem krásné prožití zbytku velikonočního období.

S úctou. S díky.

Výbor Spolku pro Hůrky a venkov

Pavla Marešová
Aleš František Plávek
Marie Račáková

V Hůrkách 21. dubna, o čtvrté neděli velikonoční 2024